

Ha mort Mn. Pau Vives

Publiquem en aquesta pàgina la crònica que ens ha enviat Mn. Jaume Abril i l'article aparegut al diari «Avui», ambdós referents al traspàs de Mn. Pau, ocorregut el passat dia 1 de febrer.

També era la nostra intenció publicar uns fragments de l'opuscle escrit i editat recentment per Mn. Pau, «L'acció de Déu en temps de persecució», però la falta d'espai ens obliga a ajornar-ho per al proper número de «Ronsana».

Últimamente Mn. Pau Vives i Masses ha estat personatge repetit del RONSANA. Degut al seu pas, l'any 1939, per Sta. Eulàlia com a Vicari de la Parròquia van ser notícia les seves Noces d'Or sacerdotals, i la publicació del seu opuscle «L'acció de Déu en temps de persecució», en el qual feia referència al poble. Avui torna a ser notícia, però aquesta vegada tenyida de dol: Mn. Pau ha mort!

Va ser la matinada de l'1 de febrer. Un infart de miocardi va colapsar en poques hores la seva vida terrenal.

El dia abans, el 31 de gener, dijous, va fer vida normal. Va estar a la Parròquia com sempre. Va celebrar la missa de les 9 del matí; els mossens vam fer la reunió d'equip que cada dijous fèiem; a la tarda va dirigir la reunió de senyores que cada últim dijous de mes presidia; va atendre les visites que el van demanar i el vespre va marxar cap a casa seva sense que ningú pogués sospitar que aquell dia seria l'últim de la seva vida.

Vivia en un pis, de propietat de la Parròquia, que està a cinc minuts de camí. A la mateixa escala viuen dues nebodes seves. Després de sopar encara va fer unes diligències en el despatx particular. Va ser a quarts d'onze de la nit quan va començar a sentir unes molèsties de malaltia. Les nebodes que estaven casualment amb ell, van cridar el metge d'urgències de seguida. El metge va dir que havia de ser internat al Clínic i així ho van fer. I va ser a l'hospital, després de poca estona de ser ingressat, quan va tenir l'infart mortal. Moria a la 1 de la matinada del dia 1 de febrer de 1980, acompanyat de les seves nebodes i del seu nebot sacerdot, Mn. Emili, el qual li va administrar el sagrament de la Unció dels Malalts.

Tot seguit va ser traslladat al pis particular i allí va romandre en cos present fins a la tarda que va ser portat a l'església de la Parròquia, perquè els feligresos i amics tinguessin l'ocasió de retre-li l'últim homenatge d'estimació i d'agraïment, tot pregant Déu per la seva ànima.

La quantitat de persones que van passar per l'església aquella tarda i l'endemà fins l'hora de l'enterrament, va ser molt gran. Durant la nit de l'1 al 2 de febrer es van fer torns de pregaria, de manera que sempre va haver-hi algú que al seu costat vetllava i pregava Déu per ell.

Eren quasi 25 anys de Rector a la Parròquia i d'estada al barri. Molta gent manifestava confidencialment els favors que havia rebut de Mn. Pau i la simpatia que tenia per la seva persona. Persones, que habitualment no van pas a Missa, aquell dia van anar a l'església a plorar i a doldre's, davant de la seva mirada cega, de la seva

FENT HISTÒRIA

Puntualment i afectuosa, l'AVUI donava dissabte la notícia del traspàs de mossèn Pau Vives i Masses, rector a Barcelona. La gernació que s'aplegava aquest dos de febrer al voltant de les seves despulles, en les exèquies que presidí el bisbe Daumal, a la que era la seva parròquia, Sant Isidor, constituïa una prova evident que moltes persones se sentien en deute amb ell. En aquests cinquanta anys i escaig de ministeri sacerdotal, mossèn Pau ha marcat una forta empremta en les persones i e's llocs amb què ha tingut relació. Dic també en els llocs, perquè, sense deixar de donar mai una atenció prioritària a les ànimes, ha hagut d'ocupar-se, i amb visible eficàcia, per exemple de la construcció material d'esglésies.

I jo voldria, en l'avinentesa del seu piadós trànsit, alludir a un altre motiu de reconeixença que s'ha guanyat l'estimat mossèn Pau: el fet d'haver escrit unes memòries, tanmateix massa breus, que l'autor anomena «vivències», que tenen com a títol L'acció de Déu en temps de persecució i que han estat impreses en l'escaiença de les noccs d'or del seu sacerdoti, l'any passat.

És una d'aquelles narracions que responen al desig, tantes vegades manifestat a capellans que els va tocar de viure aquell terrabastall produït en la guerra del 36-39: que escriguin aquelles mateixes coses que expliquen, tan plenes de visió optimista, de realisme pràctic, de sentit cristià, d'esperit sacerdotal. Que ensenyin com van exercir, en condicions que el feien heroic, llur ministeri amb confiança en Déu i amb coratge i molt d'enginy i bon humor.

Mossèn Vives ho ha fet, amb senzillesa, amb vivacitat, amb humanitat, amb benevolència per a tothom que fa impossible tot ressentiment, sense jutjar ningú, ni envair de cap manera camps que no siguin propis d'un capellà, que ha de ser l'home de tots.

Penso que la narració de les seves sucoses aventures —per Barcelona, Badalona, els fronts, diverses contrades de l'Urgell—, que traspuen un tarannà alegre, ple d'acudits, afectuosa atenció a les persones i pregon agraïment, seran causa que es faci realitat allò que escriu en la dedicatòria amb què em va oferir un exemplar de les que qualificà de «senzilles narracions sacerdotals»: «Si ens fan estimar una mica més el nostre sacerdoti: Gaudeamus!».

Ja vindrà el moment de fer-ne una valoració, quant a llur contingut documental, unides a d'altres que ja s'han escrit i a les que aniran sorgint preparades pels protagonistes que resten. De moment romanen com un testimoni viu que servirà per a fer història, un testimoni exemplar i estimulant. Un motiu més, doncs, per deure gratitud a un bon capellà.

FERRAN BLASI

(AVUI - 5 febrer 1980)

partença. Aquell dia es va veure clarament que Mn. Pau era conegut i estimat per molta gent.

Però no s'acaben aquí les manifestacions d'estimació. Va arribar l'hora de l'enterrament. A 2/4 de 12 del matí era l'hora assenyalada i a les 11 ja no es cabia a l'església. Va ser tanta la gent que va acudir a la celebració, que tots els racons i forats eren plens; l'escala d'accés a l'església va quedar taponada i moltíssimes persones van haver de quedar-se al carrer. Els qui fan números deien que havien acudit unes 1.500 persones. Imagineu-vos la gentada que hi havia a dalt a l'església, que va córrer la veu que podia haver-hi perill d'esfondrament. Gràcies a Déu no va passar res.

La Missa la va presidir el Bisbe Auxiliar Mons. Ramon Daumal, acompanyat de 34 sacerdots que van concelebrar.

Si va ser sorprenent la seva mort sobtada, més sorprenent va ser la manifestació massiva de dol i d'agraïment que els feligresos i els amics li van retre. Encara avui hi ha persones que no se'n saben avenir de la seva absència, els sembla que no pot ser.

Mn. Pau Vives i Masses ha marxat cap a la Casa del Pare, però queda en el cor de moltes persones el record del seu esperit de desprendiment, de bonhomia i d'acolliment. Mn. Pau no havia tingut mai un no per a ningú, fos el qui fos, tant en l'aspecte religiós com en l'humà.

Una vegada més es fa palès que si és cert que la vida del cos desapareix, l'esperit de les persones, quan són bones, roman viu perquè transcendeix el materialisme i el propi egoisme caducs. QUE DÉU EL TINGUI AL CEL!

Jaume ABRIL